

elsen af Beskatningen for de største Indtægter af Aktieselskaber, saaledes har den ogsaa stillet sig imødekommende til et andet Ønske, der er fremført i Udvalget, nemlig om at begrænse de Bestemmelser, som man af fiskale Hensyn har ment at maatte indføre i Loven, og som Venstre i og for sig billiger, men som for at være praktisk gennemførlig tillige maa berøre den almindelige Formue- og Indkomstskat, til kun at gælde for den Tid, i hvilken den overordentlige Lov gælder, for at man ikke i Fremtiden skal have at søge Bestemmelser vedrørende vor ordinære Indkomstskat i en overordentlig Lov, der i øvrigt har ophørt at gælde. Denne vor Synsmaade er imødekommet ved de Ændringsforslag, der er stillede til §§ 10, 12 og 13.

I Skalaen havde vi ønsket en Ændring. Jeg nævnedes ved første Behandling, at skønt jeg i det hele maatte anerkende den for at være et godt Arbejde, var der visse Skøvheder i den, idet den for en Del Mellemindtægter gjorde Beskatningen mindre i en Lov, der ellers har forøget Beskatningen af disse Merindtægter i saa overordentlig høj Grad. Den Opgørelse, som er vedføjet i Betænkningen, viser, at jeg har haft Ret i denne Betragtning. Der er ikke saa helt faa saadanne Tilfælde, men Undtagelsestilfælde er og bliver de dog, og da Ministeren meget bestemt har modsat sig at ændre Skalaen, og da vi i det hele og store maa billige de Principper, hvorefter den er udarbejdet, har vi ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at stille Ændringsforslag med Hensyn til Skalaen.

Der har, som det staar i Betænkningen og er udtalt af den ærede Ordfører (Moesgaard-Kjeldsen), været Enighed i Udvalget om ikke at være tilfreds med det meget ufuldkomne Kompromis, vi kom til i Fjor med Hensyn til Spørgsmaalet Merindtægtsskat eller Krigskonjunkturskat. Dette Kompromis bestod i, at saa snart blot en Del af Indtægten hidrører fra Krigens, beskattes hele Merindtægten som Krigsindtægt. Jeg behøver ikke at anføre Eksempler, det fremgaar af Sagens egen Natur, at dette kan føre, og det har ført, til ret absurde Konsekvenser. Det Parti, hvortil jeg hører, har fastholdt den Grundbetragtning, vi gjorde gældende i Fjor, og som er den, at en ren Merindkomstskat i og for sig er irrational og i overordentlig mange Tilfælde vil komme til at virke særdeles uretfærdigt og mere og mere uretfærdigt, jo lavere man gaar ned baade

med den samlede Indtægt og med Størrelsen af den Merindtægt, der efter Loven kan underkastes Beskatningen. Nu gaar man ned til 2,000 Kr. for Merindtægten og 6,000 Kr. for den samlede Indtægt, og det vil vise sig, naar vi kommer til at anvende Loven, at efter det rene Merindtægtsprincip vil der opstaa talrige og meget skrigende Ubilligheder. Vor Opfattelse er den, at det er fuldt begrundet i en Tid, hvor Staten har meget store ekstraordinære Udgifter netop som en Følge af Krigstilstanden, og hvor mange private og mange Selskaber har meget store ekstraordinære Indtægter som Følge af den samme Krigstilstand, og hvor der altsaa er en naturlig Forbindelse mellem disse to Ting, at lægge en endog meget høj ekstraordinær Beskatning paa de Indtægter, som virkelig skyldes Krigens. Men hele dette Grundlag svigter, saa snart der blot bliver Tale om Merindtægt i al Almindelighed. Thi som nærmere paavist i Betænkningen, vil vi, naar vi gaar over til at beskatte Merindtægt uden Hensyn til Krigskonjunkturerne, støde paa Tilfælde, hvor Merindtægten aldeles ikke medfører særlig stor Skatteevne, ja, endog kan være Tegn paa en mindre Skatteevne end den, der følger med den regelmæssigt flydende, store Indtægt, som er omtrent den samme fra Aar til Aar. Hvor en Merindtægt kun fremkommer som Følge af, at de Aar, med hvilke Sammenligningen sker, har givet Tab i Forretningen, eller som Følge af akkumulerede Indtægter, idet Bobehandlinger, Entrepriser, Handelsforetagender af mere kompliceret Art og lignende først giver deres Indtægt i et af Krigsaarene, medens Arbejdet er faldet før Krigens, i Fredsaarene, der vil Merindtægten medføre mindre Skatteevne end den regelmæssige Indtægt, der er omtrent lige stor fra Aar til Aar. Det er ogsaa klart, at der vil opstaa en Mængde Urimeligheder paa denne Maade, idet f. Eks. Bogføringens her vil spille en stor Rolle. Den, der har opført som Indtægt Aar efter Aar den ikke faldne Indtægt — har opført den bogholderimæssigt som en Indtægt, der blot ikke er gaaet ind i Kassen —, vil saaledes blive helt anderledes stillet end den, der ikke har gjort dette.

Vi maa altsaa fastholde det samme Princip, vi har gjort gældende i Fjor, at det, som berettiger til den meget store ekstraordinære Beskatning, er den Omstændighed, at Indtægten har en Forbindelse med Krigskonjunkturerne. Men af praktiske Hensyn vil det være mindre heldigt at be-